Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος — Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἀπριλίου 1922 — Ἔτος 44ον. - Ἀριθ. 19

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Κι' ὁ Φρέδος, μὲ κάποια ἐλπίδα τώρα, ἐξακολούθησε νὰ σκέπτεται:

—Ποιὸς ξέρει;... Αὐτὸς ὁ κύριος μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ, γι' ἀντάλλαγμα, καμμιὰ καλὴ συμβουλή. Ἴσως νὰ μοῦ δρῇ καὶ καμμιὰ θέση, κανένα ἐπάγγελμα, ὅ,τι νἆναι, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ ζήσω καὶ νὰ πηγαίνω κάπου-κάπου καὶ τῆς μητέρας μου τίποτα. Ὤ! βέβαια ἔτσι πρέπει! Ἀπ' αὔριο τὸ πρωΐ θἀφήσω αὐτὴ τὴν ταβέρνα, θὰ ἐξαφανισθῶ καὶ δὲ θὰ μὲ ξαναβροῦνε ποτέ, ποτέ, οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας!

Παρηγορημένο μ' αὐτὴ τὴν προσδοκία, τὸ παιδὶ φύσηξε τὸ κερί του κι' ἀποκοιμήθηκε σχεδὸν εὐτυχισμένο.

Αὔριο δὲ θἆναι πιὰ κλέφτης· ἀπεναντίας, θὰ κάμει μιὰ καλὴ πράξη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ Σινιὸρ Πελιᾶσκο

Στὶς δέκα τὸ πρωΐ, ὁ Φρέδος χτυποῦσε τὸ κουδούνι τοῦ δευτέρου πατώματος στὴ Λεωφόρο Ποασσονιὲρ ἀριθ. 17, ὅπου κατοικοῦσε ὁ κύριος τοῦ πορτοφολιοῦ καὶ τοῦ περιδεραίου.

Ἕνας ὑπηρέτης τὸν ἔμπασε σ' ἕνα μεγάλο σαλόνι, γεμᾶτο ἀπὸ παράξενα μηχανήματα, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶχε γελαστῇ κι' ὅτι πραγματικῶς βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ.

Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, περιμένοντας τὸν κύριο· κι' ἀμέσως μιὰ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παίζῃ καντρίλλιες· ἡ πολυθρόνα ἦταν συγχρόνως κι' ὀργανέττο!

Λιγάκι ξαφνισμένο, τὸ παιδὶ πετάχτηκε ἀπάνω καὶ πῆγε νὰ κοιταχθῇ σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη ποὺ ἔπιανε σχεδὸν μιὰ πλευρὰ τοῦ σαλονιοῦ. Ὀπισθοχώρησε τρομαγμένος... Μέσα στὸν καθρέφτη τοῦ παρουσιάσθηκε ἕνας Φρέδος τεράστιος, κοντός, παχύς, φριχτός: ὁ καθρέφτης ἦταν μαγεμμένος!

Ὁ Φρέδος ἀποφάσισε νὰ μὴ προχωρήσῃ στὶς ἀνακαλύψεις του. Αὐτὸ τὸ σαλόνι, τὸ γεμᾶτο μηχανές, τὸν ἐφόβιζε κάπως κι' ἔμεινε ὄρθιος μὲς στὴ μέση, προσεχτικός, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστη κίνηση, ἀπὸ φόβο μήπως ἀντικρύσῃ πάλι κανένα καινούργιο μυστήριο.

Ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀθόρυβα καὶ ἀπὸ μιὰ μικρὴ καταπακτὴ ἐπρόβαλε ὁ σινιὸρ Πελιάσκο. Ὁ Φρέδος ἐγνώρισε μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα τὴν ἀγαθὴ μορφὴ τοῦ θεατρώνη(*), κι' ὅμως ὁ Ἰταλὸς φοροῦσε τέτοιο κοστούμι, ποὺ μποροῦσε τὸ παιδὶ νὰ γελαστῇ.

Ἡ φορεσιά του ἦταν ἀπὸ κόκκινο βελοῦδο, γεμάτη σειρήτια, καὶ στὰ μαῦρα του γυαλιστερὰ μαλλιὰ φοροῦσα ἕνα μικρὸ σκοῦφο πολὺ ἀσυνείθιστο. Ἀλλὰ μὲ ὅλο τὸ φανταχτερό του κοστούμι καὶ τὸ σαλόνι του μὲ τὶς «ἐκπλήξεις», ὁ μηχανικὸς εἶχε μιὰ μορφὴ παραπολὺ ἁπλοϊκή, γεμάτη ἀγαθότητα κι' ἐμπιστοσύνη.

Προχώρησε, τείνοντας στὸ παιδὶ τὸ χέρι του κατάφορτο ἀπὸ λαμπερὰ διαμάντια.

Δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνοίξει τὸ στόμα του ὁ Φρέδος, γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπίσκεψής του, κι' ὁ Ἰταλὸς ἄρχισε νὰ μιλῇ, μὲ παράξενη προφορὰ καὶ μὲ ἄτακτες χειρονομίες, ποὺ τὸν ἔκαναν κωμικό, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ μιὰ λέξη, χωρὶς νὰ τὴν τονίσῃ καὶ μὲ μιὰ χειρονομία.

Χαιρέτησε τὸ παιδί, κάνοντας μιὰν ὑπόκλιση πάνω στὰ χοντρά του πόδια, καὶ τὸ ρώτησε:

—Τί τέλεις, μικρό μου φίλε; Τέλεις, ντίκως ἄλλο, νὰ γνωρίσῃς τὸ ντοξασμένο Πελιάσκο, μηκανικὸ καὶ μάγκο! Πολὺ καλά, νὰ το μπροστά σου ὁ ντοξασμένος σινιόρος... νὰ το!

Ἀφοῦ αὐτοπαρουσιάστηκε ἔτσι, ὁ «δοξασμένος» Ἰταλὸς στάθηκε στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, μὲ τὸ δεξὶ πόδι ἐμπρός, τ' ἀριστερὸ χέρι στὴν τσέπη, τὸ κεφάλι πίσω, σὰν νὰ ἐπόζαρε σὲ φωτογράφο. Συγχρόνως εἶχε πατήσει κρυφὰ κάποιο κουμπὶ καὶ μιὰ γλυκειὰ μου-

«Τοῦ ἔκαμαν κομπλιμέντα, τοῦ εἶπαν τὰ τρυφερότερα λόγια...» (Σελ. 146, στ. 6')

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 138.

σική, ἀπὸ ἀόρατο ὄργανο ἄρχισε νὰ παίζῃ τὴ «Σάντα Λουτσία».

Ὅταν ἡ μουσικὴ ἐτελείωσε, ὁ ἀλλόκοτος αὐτὸς ἄνθρωπος ἔκαμε μιὰ στροφὴ στὰ τακούνια του κι' εἶπε:

—Ὁρίστε!

Τότε μπόρεσε ὁ Φρέδος νὰ μιλήσῃ.

—Κύριε, εἶπε, ἤρθα νὰ σᾶς φέρω δυὸ πράγματα ποὺ ἐχάσατε χτές: ἕνα πορτοφόλι κι' ἕνα περιδέραιο μέ...

Δὲ μπορεσε νὰ τελειώσῃ.

Ὁ θερμόαιμος Ἰταλὸς πετάχτηκε ἀπάνω μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πρὸς τὸν οὐρανό. Στὴ μορφή του ζωγραφίστηκαν ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ ἐκπλήξεις καὶ φώναξε:

—Μὰ τὴν Παναγκία! Εἶναι ἀντύνατο!... ἀντύνατο! Μοῦ φέρνεις τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ περιντέραιο!.. Ἄ! μὰ τὸ ναί, καλό μου παιντί, αὐτὸ εἶναι περίεργκο, πολὺ περίεργκο!

Γιὰ νὰ καταπραΰνῃ τὴ θορυβώδη αὐτὴ χαρά, ὁ Φρέδος ἔβγαλε γρήγορα ἀπ' τὴν τσέπη του τὰ δυὸ κλεμμένα πράγματα καὶ τἄβαλε στὸ τραπέζι, ἀντίκρυ στὸν ἰδιοκτήτη τους.

Ὅταν εἶδε τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ περιδέραιο, ποὺ τὰ θεωροῦσε χαμένα γιὰ πάντα, ὁ Ἰταλὸς ἐπικαλέσθηκε τὴν Παναγία καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους, κι' ὕστερα μόνο σκέφθηκε νὰ ρωτήσῃ:

—Μὰ πές μου, καλό μου παιντί... ποῦ τὰ βρῆκες αὐτὰ πράγκματα;.. πές μου... πές μου, γκρήγκορο!

Ὁ Φρέδος εἶχε προβλέψει αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, καί, μὴ θέλοντας νὰ προδώσῃ τοὺς ἵππότες τῆς Μαύρης Μάσκας, ἀπάντησε ὅτι, ἐνῷ ἔβλεπε τὴν παράσταση ποὺ εἶχε δώσει ὁ Ἰταλὸς στὴν Ἔκθεση, τὸ μάτι του ἐπῆρε ἕναν κλέφτη, ποὺ εἶχε σουφρώσει τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ κόσμημα τῆς κυρίας. Τὸν ἀκολούθησε· ὁ κλέφτης φοβήθηκε κι' ἄφησε τὰ λαφυρά του νὰ τοῦ πέσουν· ὁ Φρέδος τότε τὰ μάζεψε ἀπὸ χάμω καὶ τἄφερνε τώρα στὸν κύριό τους.

Ὁ σινιὸρ Πελιάσκο ἄκουσε τὴν ἀρκετὰ ἀπίθανη ἱστορία, χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ φανοῦν οἱ ἀμφιβολίες του.

Τὸ πορτοφόλι ἦταν ἐκεῖ, τὸ περιεχόμενό του ἦταν ἄθικτο· ἀπ' τὸ περιδέραιο δὲν ἔλειπε οὔτε ἕνα μαργαριτάρι. Γιατὶ λοιπὸν νὰ ζητήσῃ περιττὲς ἐξηγήσεις; Ἔτρεξε τότε στὴν πόρτα καὶ φώναξε:

—Κονσουέλα, λατρευτή μου γκυναίκα, Κονσουέλα, ἄγγελε τῆς ζωῆς μου!... ἔλα, γκρήγκορο... ἔκω εὐκάριστα νὰ σοῦ πῶ!

Ἡ «λατρευτή του γυναίκα» φάνηκε. Ἦταν μιὰ χοντρὴ καστανὴ γυναίκα, μὲ ἄσπρη καμιζόλα. Εἶχε βάλει τὰ «κατσαρά» της καὶ τὸ κεφάλι της ἦταν γεμάτο χαρτάκια. Χαμογελοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο εἰρηνικὸ καὶ κουτό.

Ὅταν ὁ ἄνδρας της τῆς ἐξήγησε τί σκοπὸ εἶχε ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Φρέδου καὶ τῆς ἔδωσε τὸ περιδέραιό της, ξέσπασε σὲ χαρὰ θορυβωδέστερη ἀκόμη ἀπ' τοῦ ἀντρός της. Ἐφίλησαν τὸ Φρέδο, τοῦ ἔκαμαν κομπλιμέντα, τοῦ εἶπαν τὰ τρυφερότερα λόγια. Τέλος ἡ κυρία εἶπε:

Πρέπει κάτι νὰ τὸ φιλέψουμε τὸ παιδί...

—Βέβαια, συμφώνησε ὁ Πελιάσκο, φέρε ἕνα κομματι μορταντέλλα καὶ κρασί.

Τοῦ κάκου ὁ Φρέδος δοκίμασε ν' ἀρνηθῇ. Τὸν κάθισαν μὲ τὸ στανιὸ στὸ τραπέζι κι' ἡ Κονσουέλα, ὁ ἄγγελος τῆς ζωῆς τοῦ ἀντρός της, ἔτρεξε νὰ φέρῃ ὅ,τι τῆς εἶπε.

Σὲ λίγο οἱ Ἰταλοὶ κάθησαν πλάϊ στὸ παιδὶ κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν, χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ σταματήσῃ στιγμὴ ἡ συζήτηση.

Ὁ μηχανικός, γεμίζοντας τὸ ποτήρι τοῦ παιδιοῦ, τὸ ρώτησε:

—Λοιπόν, φίλε μου... τί λὲς γιὰ τὸν μεγκάλο μου Καραγκιόζο; Εἶναι ὡραῖο μηκάνημα, ἔ; Μόνο ἕνας ἄντρωπο στὸ Παρίσι, σ' ὅλο τὸν κόσμο, μπόρεσε νὰ φτιάξῃ τέτοιο μηκάνημα. κι' αὐτὸς ὁ ἄντρωπος, αὐτὴ ἡ μεγκαλοφυΐα εἶμαι ἐγκώ, ναί, ὁ σινιὸρ Πελιάσκο!

Μόλις πρόφτασε ὁ Φρέδος νὰ πῇ μιὰ ἐπιδοκιμαστικὴ λέξη κι' ὁ Ἰταλὸς ἐσυνέχισε:

—Εἶντες ἐπιτυκία στὸ Ἔκτεση, εἶντες ἐπιτυκία; Ἔλαβα πάνω ἀπὸ ἑκατὸν πενῆντα παραγγελίες καὶ γκινομαι πλούσιος σὰν τὸ Ρότσιλδ!

—Ἄ! ἔκαμε τὸ παιδί, ποὺ μέσα του γεννήθηκε ἡ ἀπορία: ποιὸν ἄραγε ἀπ' τοὺς δυὸ καραγκιόζηδες ἐσκόπευε νὰ πουλήσῃ ὁ μηχανικός: τὴν ἀληθινή του μηχανή, ἢ τὸ καύκαλο ἐκεῖνο, ποὺ μέσα του κρυβόταν τὸ παιδὶ καὶ ξεγελοῦσε τοὺς χαζοὺς στὴν Ἔκθεση;

* * *

Ἐνῷ οἱ Ἰταλοὶ ἐξακολουθοῦσαν τὶς διαχύσεις των κι' ἑτοιμαζόνταν ν' ἀρχίσουν δεύτερο κομμάτι μορταδέλλα καὶ ν' ἀνοίξουν τρίτη μποτίλλια κρασί, ἕνας ὑπηρέτης ἔφερε ἕνα γράμμα.

Ὁ σινιὸρ Πελιάσκο τ' ἄνοιξε. Μόλις ἐδιάβασε τὶς πρῶτες γραμμές, ἡ γελαστὴ μορφή του ἐχλώμιασε καὶ φώναξε:

—Χριστὲ καὶ Παναγκία!... Μὰ τὸ ναί, εἶναι τρομερό, τρομερό!

—Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ σινιόρα Κονσουέλα.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξη, πρᾶγμα ποὺ γιὰ τὸν Ἰταλὸ ἐκεῖνο ἦταν σημάδι σοβαρῆς ἀνησυχίας ἔδωσε τὸ γράμμα στὴ γυναίκα του· ἐκείνη τὸ διάβασε κι' ἀμέσως ἔβαλε τὶς φωνές:

—Εἶναι φοβερό! Εἶναι προδοσία! Νὰ μᾶς ἀφίνει ἔτσι, καὶ μάλιστα ἀπάνω στὴ φούρια, στὴν Ἔκθεση!..

—Ντιαβόλε! εἶπε κι' ὁ μηχανικός... οἱ γκονεῖς τοῦ βρωμόπαιντου τέλουν νὰ μᾶς τραβήξουν κρήματα.

Καὶ σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε πιὰ ὁ Φρέδος, οἱ δυὸ σύζυγοι ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὶς ὑποθέσεις των.

Ὁ Φρέδος κατάλαβε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο:

Τὸ παιδί, ποὺ ἔμπαινε στὸν καραγκιόζη καὶ τὸν ἔκανε νὰ κουνιέται σὰ ζωντανός, εἰδοποιοῦσε πῶς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ δουλειά. Οἱ γονεῖς του, ἔλεγε, τοῦ εἶχαν βρῇ πιὸ καλὴ δουλειά, ὅπου θὰ κέρδιζε πάνω ἀπὸ τρία φράγκα τὴν ἡμέρα.

—Τότε λοιπόν, ἁπλούστατα, συμβούλεψε ἡ σινιόρα Πελιάσκο, γράψ' του ὅτι τοῦ δίνεις καὶ σὺ τόσα.

—Ποτέ! φώναξε ὁ Ἰταλὸς κουνῶντας σὰν ἀνεμόμυλος τὰ κοντά του μπράτσα... Ποτέ! Ἂν τοῦ ντώσω τόσα, θὰ μοῦ ζητήσει ὕστερο ντιπ' ἄ... τέλουν νὰ μᾶς τραβήξουν παράντες. Ἂν ὑποκωρήσουμε, κατήκαμε!.. σοῦ λέω, κατήκαμε!

—Κι' ὅμως, ἐπέμεινε ἡ γυναίκα, μὴν ξεχνᾷς πῶς ἔχουμε αὔριο παράσταση μπρὸς στὸ βασιλιὰ τῆς Πρωσσίας. Τί θὰ κάνουμε;

—Τὰ βάλω νὰ περπατήσῃ ἡ μηκανή μου, ἡ ἀλητινή! ἀπάντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ Πελιάσκο.

Μὰ ἡ σινιόρα ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

—Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, ἔκαμε... δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο! δὲν κάνουμε τίποτα, ἂν δὲν ἔχουμε τὸν ψεύτικο Καραγκιόζη, τὸν ζωντανό.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὸν μηχανικὸ νὰ θυμηθῇ τέλος ὅτι δὲν ἦταν μόνοι τους. Εἶδε τὸ παιδὶ ποὺ τοὺς ἄκουγε καί, δείχνοντάς το στὴ γυναίκα του, τῆς ψιθύρισε:

—Ὁ μικρὸς ντὲν κατάλαβε... ἀρκετὰ εἴπαμε... πρέπει νὰ τὸν ντιώξουμε.

Τότε ἡ Κονσουέλα σηκώθηκε, δείχνοντας ἔτσι ὅτι τὸ τραπέζι τελείωσε. Περίμενε νὰ ἰδῇ τὸ παιδὶ νὰ φεύγῃ· μὰ ὁ Φρέδος δὲν φαινόταν νἄχε τέτοιο σκοπό. Ἔμεινε σὰν κολόννα μὲς στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, στροιφαγυρίζοντας τὸ κασκέττο του στὰ δάχτυλά του, καὶ φαινόταν πῶς ἐδίσταζε νὰ διατυπώσῃ μιὰν ἰδέα, ποὺ ἤθελε ὅμως νὰ τὴν πῇ. Ἔξαφνα, βλέποντας τοὺς Ἰταλοὺς νὰ τὸν χαιρετοῦν καὶ μὲ τρόπο νὰ τοῦ δείχνουν τὴν πόρτα, πῆρε τὴν ἀπόφαση.

—Κύριε Πελιάσκο, εἶπε, ἂν κατάλαβα καλά, δὲν ξέρετε τί νὰ κάνετε

γιατὶ τὸ παιδί ποὺ ἔμπαινε μέσα στὸν Καραγκιόζη σας, δὲ θέλει πιὰ νἀξαναρθῇ. Ἔτσι;

Οἱ δυὸ σύζυγοι τὰ ἔχασαν.

—Πωπώ! ἔκαμε ἡ Κονσουέλα... τὸ κατάλαβε!

—Βέβαια, ἀσυλλόγκιστη! φώναξε θυμωμένος ὁ ἄντρας της.... Τἄπες ὅλα φανερά... ἔτσι παντα παρλαρεις σὰν γκαλιάντρα!

—Ἐγὼ ἢ ἐσύ;

—Ἐσύ, ὄκι ἐγκώ!

Ἡ λογομαχία ἐκινδύνευε νὰ γίνῃ σκηνή, ὅταν ὁ Φρέδος τὴν ἐσταμάτησε μὲ δυὸ λόγια:

—Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος δὲ μ' ἔκανε νὰ τὸ καταλάβω. Τἄξερα ὅλα προτοῦ ἔρθω ἐδῶ.

Διάβολε! Τὸ πράγμα ἦταν ἀκόμα πιὸ σοβαρὸ ἀπ' ὅ,τι τὸ ἐνόμισαν. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἤξερε ὅτι ὁ καραγκιόζης δὲν ἦταν μηχανοκίνητος· ὅλος ὁ κόσμος μποροῦσε λοιπὸν νὰ τὸ μάθῃ καὶ τότε; τί θὰ γινόταν ἡ ἐπιχείρησης;..

Μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ὁ σινιὸρ Πελιάσκο ρώτησε:

—Ἀπὸ ποιὸν τὸματες αὐτό, μικρό μου φίλε:

—Ἀπὸ κανένα... Τὸ εἶδα.

—Εἶντες τὸ παιντὶ νὰ μπαίνῃ στὸν καραγκιόζο μου;

—Μάλιστα, κύριε, στὴν Ἔκθεση, τὴν ὥρα ποὺ ἔγινε ἡ παράσταση μπρὸς στὸ Σουλτάνο.

Ὁ Ἰταλὸς ἔπεφτε ἀπὸ ἔκπληξη σ' ἔκπληξη.

Πῶς διάβολο, συλλογιζόταν, μπόρεσε αὐτὸς ὁ κατεργαρᾶκος νὰ τὸ ἰδῇ; Δὲν ἦταν κανεὶς στὰ παρασκήνια καὶ εἶχε πάρει, ὅπως πάντα, ὅλα του τὰ μέτρα.

Μὰ ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὴν ἀμφιβολία.

—Τὰ εἶδα ὅλα, τοῦ εἶπε, γιατὶ εἶχα ἀνεβῇ στὴν κολόννα, πίσω ἀπ' τὶς σημαῖες, πλάϊ στὴ σκηνή.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΝΕΜΩΝΕ ΣΤΟ ΞΕΦΩΤΟ

4.

(Γυρισμός)

Μέσα στὸ ἀχνὸ θαμπόφωτο,
τώρα ποὺ σβυνουν τἄστρα,
θαμπα-θαμπὰ ξεχώρισαν
του νησιοῦ μου τὰ κάστρα.

Καρδιά! σὲ λίγο φτάσαμε...
κάτασπρή μου γολέτα!
γύσου στὸ κῦμα ἀ-ρατητη,
Τὰ πανιά σου ἄφισὲ τα

Νὰ τἀγκαλιάσουν οἱ ἄνεμοι
πρὸς τὸ νησὶ κεῖ πέρα·
—Σὲ μιὰ καλύβα ἀπάνεμη
κυρτερεῖ μιὰ μηνέρα...

ΙΩΑΝΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΚΙ' Ο ΧΟΙΡΟΣ

(Συνεχεια. καὶ ἔλος: Ἴδε σελ. 139.)

Ἡ ρεδιγκότα του ἄνοιξε ἀπὸ κάτω ἀπὸ παρασημα κι' ἄστρα καὶ κορδέλες, —κι' ἔξω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ λοῦσα βγῆκε ἕνα μεγάλο φουσκωμένο γουρούνι ποὺ ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ ἤτανε τόσο λυσσασμένο, ὥστε φώναζε κι' ἔσκουζε ἀπὸ θυμό, καὶ θἄθελε νὰ φάῃ τὸ γραφέα μὲ πετσὶ καὶ κόκκαλα.

Μὰ ὁ γραφέας πήδησε στὸ τραπέζι καὶ κτυποῦσε γύρω του μὲ τὸ κόκκινο λευκοκλαδο, ποὺ ὅπου ἀγγίζε τὸ γουρούνι, φαινοτανε εὐθὺς μιὰ κόκκινη καὶ ματωμένη γραμμή.

Το γουρούνι ἔσκουζε καὶ φώναζε. Κατέβηκε πηδηχτὸ ὅλες τὶς σκάλες. Τραπέζια καὶ καρέκλες ἀναποδογυρίσανε, κύριοι καὶ κυρίες πέφτανε ἀνάκατα, φωνάζανε καὶ λιποθυμοῦσανε. Μέσ' ἀπ' τὴν πλατεῖα ἔφυγε ὁ Μεγάλος-Χοῖρος, βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ κανένας δὲν τὸ ξαναδε.

8.

Ἀλλὰ ὁ γραφέας στεκότανε στὴ πλατεῖα θυμωμένος, πολὺ θυμωμένος. Μιλοῦσε σ' ὅλη τὴ συνάθροιση. Τοὺς διηγήθηκε πῶς ἤτανε γιὸς τοῦ φτωχοῦ ζητιάνου, καὶ μὲ τί τρόπο τὸ γουρούνι εἶχε φερθῆ στὸν πατέρα του καὶ τοὺς ἑπτά του ἀδελφούς.

—Κι' αὐτὸ τὸ χοντρό, τὸ κουτό, τὸ φουσκωμένο ζῷο τοὺς εἶπε τὸ κάνατε ἄρχοντα ὅλων σας καὶ τοῦ δώσατε τόσες τιμὲς καὶ γελούσατε μὲ τὶς κουταμάρες του, τρώγατε στὰ συμπόσιά του καὶ κοροϊδεύατε ὅ,τι δὲν τρωγότανε. Τώρα καλὰ νὰ παθετε!

Κατσουριάσανε ὅλοι, ντρεπόντουσαν ποὺ εἶχανε γελαστῆ ἀπόνα γουρούνι. Παψανε ὅλους τοὺς συντρόφους τοῦ Μεγάλου-Χοίρου ἀπὸ τὶς θέσεις τους, καὶ κάνανε τὸ γιὸ τοῦ ζητιάνου πρόεδρο στὴ θέση του γιὰ ὅλη τὴ χώρα.

Κι' ὁ γιὸς τοῦ ζητιάνου ἤτανε ἔξυπνος κι' ἱκανὸς ἄνθρωπος. Ἔστειλε τὶς σάλπιγγες νὰ καλέσουνε τοὺς φτωχοὺς ζητιάνους ὅλης τῆς χώρας, καὶ ἄντρες καὶ παιδιὰ νἀρθοῦν στὴν πόλη.

Ἤρθανε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μὲ κουρέλια καὶ ραβδιὰ καὶ ζητιανοσάκκουλα, ἀπ' ἀνατολὴ καὶ δύση καὶ ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότο. Ἤρθανε τόσοι πολλοὶ ποὺ δὲ τοὺς χωροῦσε ἡ πόλη καὶ ἔπρεπε νὰ διανυκτερέψουν στοὺς ἀγροὺς ἀπόξω· κι' οἱ ἄνθρωποι στὴν πόλη τρομάξανε ποῦδανε ὅτι ὑπῆρχαν τόσοι ζητιάνοι, τόσα πολλὰ πεινασμένα παιδιὰ καὶ τόση φτώχεια καὶ ἀθλιότητα.

Ἀλλὰ ὁ γιὸς τοῦ ζητιάνου τοὺς ἔδεσε πέτρες καὶ ξύλα καὶ τοὺς ἔδειξε ἕνα κατάλληλο μέρος ὅπου μποροῦσανε νὰ κτίσουνε μιὰ πόλη καὶ νἀναθήσουν.

Χτίσανε, κι' αὐτὴ ἡ πόλη ὑπάρχει ἀκόμα. Ζητιανόπολη λέγεται, ἀλλὰ τώρα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ ἐργατικώτερες πόλεις σ' ὅλη τὴ χώρα. μὲ μεγαλα σπίτια κι' ἐργοστάσια καὶ μὲ πλατιοὺς δρόμους καὶ μιὰ μεγαλη ὤμοφη πλατεῖα. Στὴ μέση τῆς πλατείας εἶναι ἕνα θαυμάσιο Δημαρχεῖο. Ἐκεῖ, μπρὸς στὶς σκάλες, εἶναι φυτεμένες δυὸ παράξενες παλιὲς λεύκες μὲ κόκκινα κλαδιά. Ἀπὸ πανω ἀπ' τὴν πόρτα εἶναι μιὰ μεγαλη χρυσωμένη εἰκονα ἑνὸς γουρουνιοῦ μ' ἕνα γράμμα στὸ στόμα. Εἶναι ἀναμνηστικο τοῦ ζητιανου, τὴ νύχτα ποῦτρεξε στὰ φτωχά του παιδιὰ μὲ τὸ γραμμα ποῦχε γραψει μὲ τὸ αἷμά του.

(Μεταφρασις ἀπὸ τὸ Δανικὸ)

ΦΟΥΛΑ Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟ ὀλίγων ἑβδομάδων πέθαναν στὴν Ἀμερική, ὅπου ἔμεναν τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, οἱ ἀδελφὲς Ρόζα καὶ Ἰωσηφίνα Μπαλζέκ, περιφημες ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ γεννήθηκαν καὶ ζοῦσαν ἑνωμένες κι' ἀχώριστες· —Δίδυμες; θὰ πῆτε. —Ὄχι ἁπλῶς δίδυμες· ἀλλὰ καὶ κολλημένες μαζί, ἀπὸ τὸ πλαϊ τῆς κοιλιάς. Τί παραξενη ἀνωμαλία! Καθεμιὰ εἶχε τὸ σῶμα της ὁλακαιρο. Καὶ μονο τὸ στομαχι τῶχαν κοινό, μεσιανό, ἕνα γιὰ τὶς δυὸ τους, ὅπως οἱ Γραῖες τῆς Μυθολογίας εἶχαν ἕνα δόντι κι' οἱ τρεῖς. Γι' αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὶς χωρίσουν μ' ἐγχείρηση, χωρὶς νὰ θυσιάσουν τοὐλαχιστο τὴ μια. Κολλημένες γεννήθηκαν, κολλημένες ἔζησαν σαραντα δύο χρόνια, καὶ κολλημένες πέθαναν. Τὶς ἔλεγαν «Σιαμαῖες ἀδελφές», γιατὶ ἔλεγαν ἄλλη φορὰ «Σιαμαίους ἀδελφοὺς» δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Σιάμ, ἐπίσης περίφημα 'ς ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ γεννήθηκαν κι' ἔζησαν ἔτσι κολλημένα, αὐτὰ ὅμως ἀπὸ τὴ ῥάχη.

Τί περίεργη ποὺ εἶναι ἡ βιογραφία τῆς Ρόζας καὶ τῆς Ἰωσηφίνας Μπαλζέκ! Στὸ μικρὸ χωριὸ τῆς Τσεχοσλοβακίας ὅπου γεννήθηκαν, οἱ δεισιδαίμονες χωρικοὶ τὶς θεώρησαν κακοσημαδιὰ γιὰ τὸν τόπο κι' ἤθελαν νὰ τὶς σκοτώσουν, νὰ τὶς πεταξοῦν σὲ κανένα Κεάδα. Τὶς ἔσωσε ὅμως ὁ πατέρας τους, ὄχι τόσο ἀπὸ στοργη, παρὰ μὲ τὴν ἰδέα πῶς μποροῦσε νὰ κάμῃ μ'

αὐτὸ τὸ «τέρας» τὴ τύχη του. Πρὶν προφθάσῃ νὰ τὶς ἐκμεταλλεύθῃ, ὁ πατέρας πέθανε. Τὶς πῆρε τότε κάποιος θεῖος κι' ἄρχισε νὰ τὶς δείχνῃ στὰ πανηγύρια τῆς Βοημίας. Αὐτὸ γινόταν ὅσο οἱ «Σιαμαῖες ἀδελφὲς» ἦταν ἀνήλικες. Σὰ μεγαλωσαν ὅμως καὶ καταλαβαν τὴν «αξία» τους, ἄρχισαν νὰ τὴν ἐκμεταλλεύουνται μόνες. Καὶ γύριζαν τὸν κόσμο γιὰ λογαριασμό τους. Πέρασαν ἔτσι ἀπ' ὅλα τὰ θέατρα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἐχόρευαν, τραγουδοῦσαν, δειχνόνταν κι' ἐθησαύριζαν. Στὸ τέλος καταστάλαξαν στὴν Ἀμερική, ὅπου ἐκέρδιζαν, φαίνεται, περισσότερα. Κι' ἐκεῖ πέθαναν, καθὼς εἴπαμε, πολυεκατομμυριοῦχες.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ περίεργο τῆς περίεργης βιογραφίας, εἶναι ἡ ἰδιωτικὴ νὰ ποῦμε ζωὴ ποὺ ἔκαναν οἱ ἀχώριστες αὐτὲς ἀδελφές. Γιὰ φαντασθῆτε πόσο ἑνωμένες ψυχικά, πόσο ἀγαπημένες, πόσο σύμφωνες ἔπρεπε νἆταν, ἀφοῦ κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἔκαναν σχεδὸν ἕναν ἄνθρωπο! Κι' ὅμως, — θὰ τὸ πιστέψετε; τὰ τσούγγριζαν, ἐμάλωναν, διαφωνοῦσαν, φιλονεικοῦσαν, ἔκαναν πείσματα ἡ μιὰ στὴν ἄλλη καί... δερνόντουσαν, καμμιὰ φορά, σὰν τὰ πιὸ κοινὰ ἀδέλφια! Ἡ κοινότης τοῦ στομάχου δὲν ἐμπόδιζε τὴ μιὰ νὰ θέλῃ νὰ φάῃ, ὅταν ἡ ἄλλη εἶχε ὄρεξη νὰ περπατήσῃ· ἢ τὴ μιὰ νὰ θέλῃ νὰ κοιμηθῇ, ὅταν ἡ ἄλλη ἐπιθυμοῦσε νὰ τραγουδήσῃ. Διηγοῦνται μάλιστα, πῶς ὅταν ἡ μιὰ ἤθελε νὰ πεισματώσῃ τὴν ἄλλη, ἔπεφτε στὸν ὕπνο· κι' ἂς κοτοῦσε τότε ἡ ἀδελφή της νὰ κάμῃ ὅ,τιδήποτε! Θέλοντας καὶ μή, ἔπρεπε νὰ εἶναι κι' αὐτὴ πλαγιασμένη...

Ὅπως τὰ πιὸ κοινὰ ἀδέλφια, εἶπα... Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν μαλώνουν, ὅσο κι' ἂν διχογνωμοῦν, τὰ δέλφια εἶναι πάντα, στὸ βάθος, ἀγαπημένα. Οὔτε μποροῦσε νὰ κάνουν ἐξαίρεση οἱ «Σιαμαῖες ἀδελφές». Ἀπεναντίας μάλιστα, αὐτονῶν ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη ἦταν βαθύτερη ὅπως κι' ὁ ἀδελφικὸς δεσμὸς στενότερος. Καὶ δείχτηκε συγκινητικώτατα τώρα μὲ τὴν ἀρρώστεια τους καὶ μὲ τὸ θάνατό τους: Πρώτη ἀρρώστησε ἀπὸ βαρὺ ἴντερο ἡ Ἰωσηφίνα. Κι' ὅταν οἱ γιατροὶ εἶδαν πῶς δὲν εἶχε σωτηρία, ἐπρότειναν νὰ κάμουν τὴν ἐγχείρηση τοῦ χωρισμοῦ, γιὰ νὰ σωθῇ τοὐλάχιστο ἡ ἀδελφή της, ἄρρωστη κι' αὐτὴ κατὰ συμπάθεια, ἀλλὰ ὄχι σὲ τόσο βαθμό. Ἡ Ρόζα ὅμως οὔτε νὰ τἀκούσῃ. «Ὄχι, εἶπε, ποτέ! μαζὶ γεννηθήκαμε, μαζὶ ζήσαμε, ἂς πεθάνουμε καὶ μαζί!» Καὶ πραγματικῶς. Ὁ χωρισμὸς δὲν ἔγινε. Κι' ἕνα τέταρτο μετὰ τὸ θάνατο τῆς Ἰωσηφίνας, — ἄ, τί τραγικὸ τέταρτο γιὰ τὴν ἄλλη! — πέθανε καρτερικὰ κι' ἡ Ρόζα, ποὺ ἂν δεχόταν νὰ χωρισθῇ τὴν ἀδελφή της, μποροῦσε ἴσως καὶ νὰ ζήσῃ...

Τὸν ὁλικό, τὸ σάρκινο δεσμὸ ποὺ ἔκανε ἀχώριστες τὶς «Σιαμαῖες ἀδελφές», τὸν βλέπω τώρα σὰν ἕνα σύμβολο τοῦ ἄυλου ἐκείνου συνδέσμου, ποὺ ἑνώνει — καὶ πρέπει νὰ ἑνώνῃ, — ὅλα τὰ δέλφια. Τί σημαίνει ἂν γεννιοῦνται χωριστά, καθένα μὲ τὸ δικό του στομάχι; Ἔτσι ἑνωμένα κι' ἀχώριστα εἶναι, σὰ νὰ γεννιοῦνται μ' ἕνα στομάχι ὅλα τους ἢ μὲ μιὰ καρδιά. Ἀδέλφια «Σιαμαῖα» ὅλα! Τὰ ἑνώνει ἡ «κοινότης» τῆς ζωῆς τους, τοῦ σπιτιοῦ τους, τῶν ἀγαπημένων τους, τοῦ πατέρα, τῆς μητέρας, τῶν θείων, τῶν ξαδέλφων, τῶν φίλων, — ἡ «κοινότης» τοῦ αἵματος, τῆς ἀνατροφῆς, τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ἰδεῶν. Τὰ ἑνώνει ἡ δυνατὴ ἀδελφικὴ ἀγάπη ποὺ γεννιέται ἀπ' ὅλ' αὐτά. Οἱ χαρακτῆρες κάποτε, διαφορετικοί, τὰ χωρίζουν. Μαλώνουν, φιλονεικοῦν, πειράζουνται, πεισματώνουνται. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Ἀφοῦ ἐμάλωναν κι' αὐτὲς ἀκόμα οἱ Σιαμαῖες!... Ἡ ἀγάπη τους πάντα ἀγάπη εἶναι. Πόσο γρήγορα, ἰδέστε, ξεθυμώνουν καὶ συμφιλιώνουνται στὴν καθημερινὴ ζωή! Καὶ σὲ μιὰ ἔκτακτη περίσταση, σὲ μιὰ κρίσιμη ὥρα, πῶς εἶναι πρόθυμα τὰ καλὰ ἀδέλφια νὰ θυσιάσουν καὶ τὴ ζωή τους, τὸ ἕνα γι' ἀγάπη τοῦ ἄλλου!...

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ **AUGUSTA LATOUCHE**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ.' (Συνέχεια)

— Ὁ μπαμπᾶς, ποὺ δουλεύει κεῖ κάτω, εἶναι λιγώτερο δυστυχισμένος ἀπὸ μένα!

Κι' ὅταν πλέον ἐστείρεψαν τὰ δάκρυά της, τὰ φλογισμένα βλέφαρά της ἔκλεισαν, τὸ κουρασμένο της κορμὶ σωριάστηκε, καὶ ὅπως τὸ εἶχε πῇ, ἡ Διονυσία ἀποκοιμήθηκε, μὲ ὄνειρο τὸν πόνο της, ἐπάνω στὴν ἄσπρη καὶ γαλάζια πολυθρόνα, τὴν ὅμοια μὲ τῆς Ζερμαίν.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Δράμα.

Ὅταν, κάθε βράδυ, σχόλαζε ὁ Κουτουριέ, γυρνοῦσε σπίτι του μὲ τὸ βαρὺ καὶ τακτικὸ ἐκεῖνο βῆμα ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρακωρύχους.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως γύρισε βιαστικός, σχεδὸν τρέχοντας. Χωρὶς νὰ φροντίσῃ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα πίσω του, προχώρησε ἴσα στὴ σάλα καί, μὴ βλέποντας τὴν κόρη του, ἐφώναξε:

— Ἡ Διονυσία; ποὺ εἶναι ἡ Διονυσία;

Κι' ἐπειδὴ ἡ κυρία Κουτουριὲ δὲν ἀπαντοῦσε γρήγορα, ἐπρόσθεσε ἀμέσως:

— Τὸ μέτωπό της; πῶς εἶναι; τὸ χτύπημα...

— Τὸ μέτωπό της; πιὸ χτύπημα; ρώτησε ἡ κυρία Κουτουριέ, ποὺ δὲν καταλάβαινε.

— Τὸ χτύπημα ποὺ τῆς ἔδωσα ἐκεῖ κάτω μὲ τὸ πικούνι μου. Μὰ δὲν τὴν εἶδες ἐσύ;

— Καθόλου. Ἀνέβηκε ἴσια στὸ δωμάτιό της χωρὶς νὰ σταθῇ.

— Πάω νὰ τὴν ἰδῶ.

— Μὴν πηγαίνεις. Ζήτησε νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ πατέρας ὅμως, ἀνήσυχος, δὲν ἄκουσε. Ἀνέβηκε γρήγορα-γρήγορα τὰ σκαλιὰ ποὺ ὁδηγοῦσαν στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του, ἐνῷ ἡ γυναίκα του τοῦ φώναζε:

— Μή... μή!.. δὲν πρέπει... Θὰ τὴν ξυπνήσῃς.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Κουτουριὲ σταμάτησε κι' ἀντὶ νὰ μπῇ ἀπότομα μέσα στὸ δωμάτιο, ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα καὶ προχώρησε χωρὶς θόρυβο στὴν πολυθρόνα, ὅπου εἶχε πέσει ἡ κόρη του.

Ἡ ἀναπνοή της ἦταν βιαστική, στὸ πρόσωπό της φαινόντανε τὰ κόκκινα σημάδια ποὺ ἀφίνουν τὰ δάκρυα, καὶ στὸ μέτωπό της μιὰ μελανιὰ ἔδειχνε τὸ χτυπημένο μέρος.

Ὁ ἀνθρακωρύχος δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ θυμό του πρὸς τὸν ἑαυτό του κι' ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγουν δυνατὰ αὐτὲς οἱ λέξεις, ποὺ καὶ κάποιος ἄλλος εἶχε πῇ γι' αὐτόν:

— Ἄ! τί κτῆνος ποὺ εἶμαι!

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Διονυσία, ποὺ μέσα στὴ νάρκη της εἶχε μισοκαταλάβῃ ἀπὸ τὸν κρότο τῆς πόρτας πῶς κάποιος βρισκόταν στὸ πλάγι της, ἄνοιξε τὰ μάτια καί, βλέποντας μπροστά της τὸ τρομαγμένο πρόσωπο τοῦ πατέρα της, ἀνατινάχθηκε, ἔκρυψε τὸ κεφαλί της μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο σπρόχνωντας τὸν πατέρα της, ἐφώναξε μ' ὅλη της τὴ δύναμη:

— Φύγετε!.. φύγετ' ἀπὸ δῶ!

Ἔφυγε. Κι' ὅταν ἡ γυναίκα του τὸν ἐρώτησε γιατὶ φώναζε ἔτσι ἡ Διονυσία, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ τὴν πιὸ τραγικὴ φωνὴ ποὺ μποροῦσε νἄχῃ:

— Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ πολὺ καὶ γι' αὐτὸ μοῦ κρατάει κάκια γι' αὐτὸ ποὺ τῆς ἔκαμα.

— Μὰ τί τῆς ἔκαμες; ρώτησε ἡ κυρία Κουτουριέ.

Διηγήθηκε τὴ σκηνή, μὲ ὅλη της τὴν ἁπλότητα καὶ πρόσθεσε:

— Ἦταν, βλέπεις. παρὰ πολὺ γι' αὐτὴν νὰ μὲ βλέπῃ νὰ δουλεύω ἔτσι.

* * *

Ὅταν καὶ ἡ μητέρα τῆς Διονυσίας ἔμαθε τί εἶχε συμβῇ, ἀνέβηκε ἀμέσως νὰ τὴν ἰδῇ. Μολονότι ἦταν νωρὶς ἀκόμη, εἶδε τὰ φορέματά της σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τὴν κόρη της πλαγιασμένη, στὸ κρεββάτι, σκεπασμένη ὥς τὴν κορφὴ μὲ τὰ σκεπάσματα καὶ μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸν τοῖχο.

— Κοιμᾶσαι ἀγάπη μου; τῆς εἶπε. Πονᾷς καθόλου;... θέλεις νὰ σοῦ κοιτάξω τὴν πληγή σου;

Ἡ Διονυσία ὅμως δὲν ἀποκρίθηκε στὴ μητέρα της λέξι. Ἔκανε τὴν κοιμισμένη μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ τὸ σῶμα ἀκίνητο.

Ἡ μητέρα της ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἐπιμονὴ καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα νὰ προσέχῃ τὴν κόρη της, ποὺ στὰ τελευταῖα ἀποκοιμήθηκε, ἀργὰ τὴ νύχτα.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, πολὺ νωρίς, ἐξύπνησε ἡ Διονυσία, τὸ σφάλμα της παρουσιάσθηκε ζωηρὰ στὸ μυαλό της, ὅπου εἶδε καθαρὰ τὴν χθεσινὴ σκηνή.

— «Μάλιστα, σκέφθηκε. Ἐγώ, ἡ κόρη ἑνὸς ἀνθρακωρύχου, ἀπαρνήθηκα τὸν πατέρα μου, γιατὶ ντράπηκα γι' αὐτόν. Καὶ ντράπηκα, γιατὶ κάποιοι προστάτες μου θέλησαν μὲ τὴν καλοσύνη τους νὰ μὲ φέρουν πιὸ κοντά τους.

«Ἐνόμισα πῶς ἤμουν ἀπὸ τὸ σπίτι τους, ἀπὸ τὴν οἰκογένειά τους, ἐνῷ δὲν ἤμουν παρὰ μιὰ ξένη, ποὺ μὲ δέχθηκαν ἀπὸ εὐσπλαχνία, ἡ κόρη ἑνὸς ἐργάτη ποὺ τυραννιέται στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ.

«Νὰ τί εἶμαι. Κι' αὐτὴ ποὺ μοῦ τὸ θύμισε, δὲν ἔκαμε ἄλλο τίποτα παρὰ ἔδειξε τὴν ἀλήθεια σὲ μιὰ ποὺ γελιόταν ὥς ἐκείνη τὴ στιγμή.

«Ὤ, τώρα βλέπω καθαρὰ τὰ πράγματα. Εἶναι ὅμως ἀργά. Τὸ κακὸ ἔχει γίνει πιὰ καὶ τίποτα δὲν μπορῶ νὰ κάμω γιὰ νὰ τὸ διορθώσω...

«Τί θ' ἀπογίνω;

«Τὰ κλάμματα δὲν ὠφελοῦν. Τὸ μόνο ποὺ θὰ μὲ ξαλάφρωνε λιγάκι εἶναι, τὸ αἰσθάνομαι, νὰ πάω ἀμέσως νὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα στὸν πατέρα μου.

«Νὰ τοῦ πῶ πῶς μοῦ ἦλθε, ἔτσι, σὰν ξαφνικό... πῶς δὲν τῶθελα... πῶς δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό... πῶς πάντως δὲν τὸ εἶπα ἀπό... ὤ, βέβαια δὲ θὰ πῶ «ἀπὸ ντροπή», θὰ τοῦ ἔκαμνε πολὺ κακό... ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀπὸ τί εἶδος ἐξεγέρσης, ἀπὸ φαντασία... ἄ! ναί, τὸ βρῆκα: ἀπὸ φαντασία.

«Θὰ καταλάβῃ ἐκεῖνος. Ἂν πήγαινα τώρα!...

«Δὲν ἔφυγε ἀκόμα γιὰ τὸ μεταλλεῖο. Τὸν ἀκούω, σὰν καὶ χθές. Ντύνεται. Τώρα θὰ θὰ κατεβῇ καὶ θὰ φύγῃ. Νομίζει βέβαια πῶς κοιμᾶμαι ἀκόμα...

«Θὰ πάω. Θὰ ρίξω ἕνα ροῦχο στὴ ράχη μου καὶ γρήγορα-γρήγορα θὰ πάω νὰ ξεφορτωθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ βάρος ποὺ μὲ πνίγει.

«Νά, τὶς κάλτσες μου, τὶς παντοῦφλες μου καὶ θάρρος, ναί, θάρρος γιὰ νὰ πληρώσω τὴν ἀνανδρία μου.

«Καὶ ὅμως... δὲν τολμῶ ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα. Τρέμω... πῶς ν' ἀρχίσω;

«Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω... εὐκολώτερο εἶναι νὰ κάμῃς τὸ κακό, παρὰ νὰ τὸ διορθώσῃς!»

Καὶ ἡ Διονυσία, ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, γύρισε πίσω κι' ἔπεσε στὴν πολυθρόνα ὅπου τόσο εἶχε κλάψει χθές.

— Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, ἔλεγε κλαίγοντας.

Ἦταν ἀλήθεια. Δὲν μποροῦσε. Δὲν εἶχε τὴ δύναμη. Μόλις εἶχε δοκιμάσει τὴν πιὸ σκληρὴ δοκιμασία ψυχικὴ καὶ σωματικὴ μαζί, ποὺ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὸ τράνταγμα τοῦ μυαλοῦ της, ποὺ τῆς ἐπροξένησε τὸ χτύπημα τοῦ σφυριοῦ, τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ ἀδύνατη.

— Τὸ νοιώθω πῶς δὲν μπορῶ, ἔλεγε. Ποτέ μου δὲν θὰ μπορέσω. Τί νὰ δοκιμάσω;

Ὁ πατέρας της ὅμως, ἀνήσυχος, δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ νὰ περάσῃ τὴν ἡμέρα του ἐκεῖ -κάτω, χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ πρὶν γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ παιδιοῦ του. Σιγὰ-σιγὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ πρὶν κατεβῇ, χτύπησε ἐλαφρὰ στὴν πόρτα τῆς Διονυσίας, ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ σκάλα.

Αὐτή, μόλις ἄκουσε τὸν πατέρα της νὰ προχωρῇ στὸν διάδρομο, ἐκλείδωσε χωρὶς θόρυβο καί, ὅταν ἐκεῖνος μὲ χαμηλὴ φωνὴ τὴν ρώτησε ἀπ' ἔξω πῶς εἶναι, δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Κοιμᾶται, σκέφθηκε ὁ Κουτουριέ. Καλύτερα, αὐτὸ σημαίνει πῶς δὲν μοῦ κρατεῖ κάκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ἡ μεγάλη ἀπόφαση.

Ἐπέρασαν πολλὲς ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη στὸ ἀνθρακωρυχεῖο κι' ἡ Διονυσία ἐσκέφθηκε πολὺ σ' αὐτές.

Τὶς πρῶτες μέρες ποὺ τῆς φάνηκαν ἀτελείωτες σὰν αἰῶνες, δέκα, εἴκοσι φορές, δοκίμασε ὅτκν ἔλειπε ὁ πατέρας της νὰ τὰ πῇ ὅλα τῆς μητέρας της· ἀλλὰ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ δὲν παραπονέθηκε ὅταν ἡ Ζερμαὶν τὴν ἐγκατέλειψε, ἔτσι καὶ τώρα δὲν μπόρεσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασή της. Φοβώτανε μὴ λυπήσῃ τὴν μητέρα της.

Καὶ ὅμως ἡ μητέρα εἶναι ἐπιεικής, ἡ μητέρα καταλαβαίνει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ξέρει καὶ νὰ συγχωρῇ, νὰ δίνῃ θάρρος.

Ἡ Διονυσία δὲν τόλμησε.

Ἔφυλαξε τὴ λύπη της στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της. Καὶ γιὰ τὴν ἀδιαθεσία της προφασιζόταν τὸ χτύπημά της.

Ἀλλὰ τώρα ἤθελε νὰ ἐξιλεωθῇ μὲ ἔργα, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ μὲ λόγια.

— Ὁ πατέρας δουλεύει σὰν κατάδικος, σκέφθηκε. Κι' ὁ ἀδελφός μου σχεδὸν τὸ ἴδιο. Ἡ μητέρα μου δουλεύει. Θὰ δουλέψω κ' ἐγώ.

«Ὤ! τὸ ξέρω πῶς ἐργάζομαι καὶ τώρα. Τὰ μαθήματά μου, τὸ πιάνο, ὅλα ὅσα μαθαίνω στὸ σπίτι τοῦ κ. Μπεκκὰρ εἶναι βέβαια ἐργασία, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἶναι εὐχαρίστηση.

«Ὅλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστα, πολὺ εὔκολα καὶ πολὺ ἀνωφελῆ γιὰ ἕνα κορίτσι σὰν ἐμένα. Αὐτὰ εἶναι καλὰ γιὰ τοὺς πλουσίους καὶ γιὰ κείνους ποὺ μποροῦν καὶ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρωνται γι' αὐτά...

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΙΛΙΠΙ ΘΑΛΕΡΟΣ

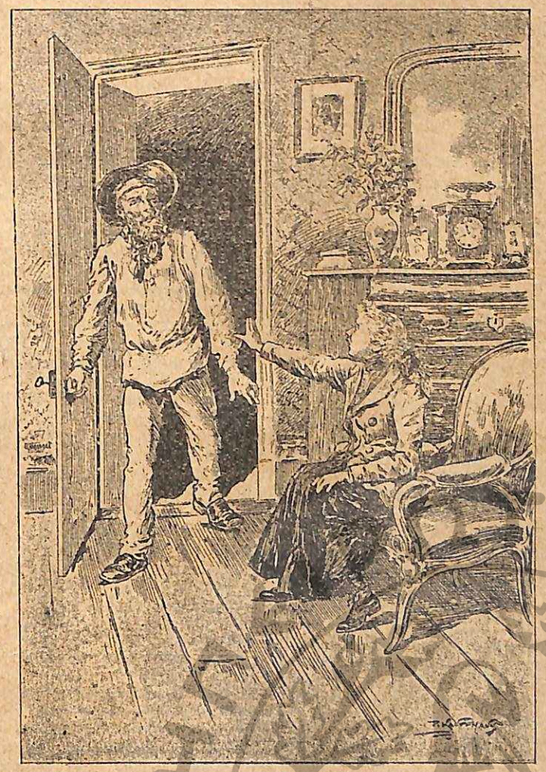

«— Φύγετε!.. Φύγετ' ἀπὸ δῶ!...» (Σελ. 143 στ γ'.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΟΙΞΗ

Διαβήκανε τὴ χειμωνιᾶς
οἱ θλιβερὲς ἡμέρες,
οἱ καταχνιές, ἡ παγωνιά,
τὸ κρύο, κι' ἡ βροχή.
Καὶ λευκοφορα ἡ ἄνοιξη
ψηλάθε ἀπ' τοὺς αἰθέρες,
νὰ μᾶς σκορπίσῃ ἔρχεται
τὴ λύπη ἀπ' τὴν ψυχή.

Τὴ λύπη ποὺ μᾶς ἔδωσε,
τυλίγωντας τὴ φύση
μέσ' σὲ πελώριο νεκρωμοῦ
κατάψυχρο σεντόνι,
ἡ βαρυχειμωνιά,
χωρὶς βουνὸ ν' ἀφήσῃ
να μὴν τὸ ντύσῃ κατασπρο
μ' ἐντυμασιὰ ἀπὸ χιόνι.

Ἔρχεται πιὰ ἡ ἄνοιξη!
Ὁ γέρος ξανανιώνει·
ψέλνουν πουλάκια χαρωπὰ
στὴν ἄνοιξη τραγούδια·
λαλεῖ στὶς σύσκιες ρεματιὲς
γλυκὰ πάλι τἀηδόνι,
στοὺς κάμπους πέρ' ἀνθίζουνε
χίλιων λογιῶν λουλούδια.

Ἔφυγε ἡ μαύρη συννεφιὰ
ποὺ πλάκωνε τὰ στήθεια
τῆς φύσης ὅλης κι' ἔσφιγγε
ὅλων μας την ψυχή·
ὁ ἀσπρομάλλης ἔφυγε,
—ἀλήθεια εἶναι, ἀλήθεια—
κι' ἔρχεται πάλι ἡ ἄνοιξη.
Παιδιά, στην ἐξοχή!

ΟΝΕΙΡΕΜΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

[Βλέπε Σ.Σ.Σ. 8ου φύλλου.]

Ἄλλη φορὰ ὁ γέρος μοῦ εἶπε: —Τὸ κυπαρίσσι, παιδί μου, ὅταν τὸ πρωτοπλασε ὁ Θεός, ἦτανε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ ὤμορφα δένδρα. Εἶχε πλατιά φύλλα, μεγάλα κλωνιὰ καὶ στη σκιὰ περνα σὲ κι' αὐτὸ τὸ πλατάνι. Ἐνα μ τοῖ ξεχώριζε ἀπ' τὸ δάσος κι' ἡ κορυφή του ἀργοσαλευε στὸν ἀέρα, ζητῶντας τα σύννεφα.

Δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ βασιλιᾶς τοῦ λόγγου. Μὰ ἡ δύναμή του αὐτὴ τὸ ἔκανε ὑπερήφανο. Κι' ἡ περηφάνεια τοῦ μαύρισε τὴν καρδιά. Ἔγινε κακό, πολὺ κακό, παιδί μου!

Δὲν ἤθελε κανέναν ἄνθρωπο στὴ σκιά του. Κι' ἂν κανενας διαβάτης μακροταξειδος ξαπλωνότανε κατ' ἀπ' τοὺς κλώνους του, αὐτο τότε ἄνοιγε τὴ φυλλωσιὰ του, ἀνάριαζε, γιὰ νὰ περνοῦν οἱ καυτερὲς ἀχτῖνες. Μὰ δεν ἔκανε μόνο τοῦτο. Δὲν δεχότανε κανένα πουλί, ὅσο μικρὸ κι' ἄθωο κι' ἂν ἦταν. Ἀκόμα καὶ τα κοτσύφια καὶ τὶς καρδερίνες καὶ τὰ σπουργίτια... Ὅταν κανένα, για κακή του τύχη, καθόταν στον πρασινο θόλο του, αὐτὸ ἔγερνε τὸ κλωνί του χαμηλά, ὥς που νὰ τὸ φτάσῃ ἡ ἀγριόγατα ν' ἁρπάξῃ τὸ πουλί.

Αὐτὰ τα καμώματα τοῦ βασιλιᾶ δὲν ἄργησαν νὰ μαθευτοῦν στο λόγγο. Ὅλα τὰ δέντρα, ἀπ' τὰ πλατάνια καὶ τὶς καρυδιές, ὥς τὶς βατομουριὲς καὶ τὰ πουνάρια, ἄρχισαν νὰ τὸ συζητᾶν ψιθυριστά καὶ νὰ σκέπτουνται πως,— τόσο τοὺς ἔφτινε τὸ μυαλὸ τους,—θάταν καλλύτερα να κάναν κι' αὐτὰ τὸ ἴδιο.

Τὸ σκάνδαλο ἔφτασε ὥς τ' αὐτιὰ τοῦ Παντοδύναμου. Καὶ τὸν ἔπιασε τέτοιος θυμὸς σὰν εἶδε πώς, για ἕνα δέντρο, κινδύνευε να χαθῇ ἡ φιλοξενια τοῦ λόγγου, ποὺ ὁ κτισμένος.... Τότε ὅλα τα κλωνιὰ τοῦ κυπαρισσιοῦ μαζεύτηκαν στον κορμο του ὥστε να μὴ βλέπῃ ἥλιο, ἡ σκιὰ του συρρικνώθηκε κι' οἱ καρποί του ἔγιναν ξυλένιοι. Ἔχασε τὴ βασιλική του θέση κι' οἱ ἄνθρωποι τὸ ἔστειλαν μακρυά, στα κοιμητήρια, να μετανοήσῃ στη μοναξιά. Αὐτὴ ἤτανε ἡ ἱστορία του.

ΦΙΦΗΣ

ΤΟ ΚΕΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

Στὸ φαναράκι τὸ κερὶ
μιλοῦσε θυμωμένο:
—Γιατὶ μέσα στὰ τζάμια σου
μ' ἔχεις φυλακισμένο;
Ἄσε τὸ φῶς μου ἐλεύθερο,
τὴ γῆ ὅλη να φωτίσῃ
σἀνατολὴ καὶ δύση!..

Τὸ φαναράκι ὑπάκουσε
κι' ἀνοίγει τὸ γυαλί του·
μὰ σβύνει ὁ ἀέρας τὸ κερί
καὶ τώρα ἡ... ὥρα καλή του!

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικό)

ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

ΜΑΚΡΥΑ

(Χαρισμένο στὴ Χλόη)

...Τὸ τραῖνο σφυρίζε, φυσηξε, κι ἤθηκε' προχωρεῖ πρῶτα σιγασιγά, ἔπειτα γρηγορώτερα καὶ τέλος ὁρμάει ἀκάθεκτο στὴν ἀπέραντη ἐξοχὴ ποὺ ἀνοίγεται μπροστά του.

...Ἐκείνη, ἀκκουμπισμένη στὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ της, βλέπει μὲ μάτι λυπημένο τὴν ἀνοιξιάτικη φύση γύρω της, καὶ σκεπτεται ἐκεῖνα ποὺ ἀφίνει... Ὁ κάμπος ὁλοπράσινος, σκεπασμένος μὲ λουλούδια ἕνα ταπέτο μὲ λευκὲς μαργαρίτες, μὲ κόκκινες παπαροῦνες, μὲ κάτι ἄλλα ἄνθη κιτρινα καὶ κάτι ἄλλα μωβ, σπαρμένα ἐδῶ-ἐκεῖ μὲ γέρικες ἐλιὲς ξανανειωμένες, μὲ λευκὰ ἀγρουσπιτια, μὲ καλυβοῦλες, ἁπλώνεται μπροστὰ τὸ μαγεμένο μάτι της.. Ἡ μεγάλη πόλη ποὺ ἀφίνει μαζυ μ' ἐκείνους ποὺ μένουν 'κεῖ κάτω, ἡ πόλη ποὺ ἀδιάκριτα σχεδὸν ξεχωρίζεται στο βάθος, ἡ πόλη ποὺ κρατάει τὴν καρδιά της, κυριαρχεῖ καὶ στὸ νοῦ της, ἀπασχολεῖ τη σκέψη της. Ναί, θυμᾶται ἐκεῖνα ποὺ ἀφίνει, χωρὶς να συλλογίζεται ἐκεῖνα ποὺ πάει νὰ βρῇ!

...Καὶ ποῦ καὶ ποῦ κανένα χοντρὸ δάκρυ γλυστράει στο φλογισμένο της μάγουλο καὶ πέφτει στὸν κάλυκα τῆς μαργαρίτας ποὺ στολίζει τὸ χαντάκι καὶ λαμπυρίζει μὲ τὴν πρωϊνὴ δροσιὰ στις ἀχτῖνες τοῦ Φοίβου, ἐνῷ τὸ τραῖνο τρέχει, τρέχει φέρνοντάς τη μακρυά... μακρυὰ ἀπὸ κείνους ποὺ συλλογιέται, ἀπὸ 'κείνους π' ἀγαπάει...

ΑΜΥΔΡΑ ΛΑΜΨΙΣ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ μεγάλος ἀδελφός, κρατῶντας τον Τάκη στα γόνατα του, τοῦ διηγεῖται τρομακτικὲς ἱστορίες ἀπ' τὸν πόλεμο· καὶ ὁ Τάκης ἀκούει προσεκτικά. «Ποὺ λες, ἤμουνα σκοπός, ὁ λοχαγός μου εἶπε ὅταν παρέλαβα: μέτρησε τοὺς θάμνους πού εἶναι γύρω σου κι' ἐὰν τυχὸν σὲ λίγη ὥρα ἰδῇς κι' αὐξηθῇ ὁ ἀριθμός τους, νὰ καταλάβῃς πως εἶναι Τοῦρκοι· τότε μὴ διστάσῃς, σκόπευσε καὶ μπούμ!

«Μέτρησα τοὺς θάμνους, ἦταν τρεῖς. Σὲ λίγο μ' ἦρθε ὕπνος, ἄρχισα να τσιμπιέμαι γιὰ νὰ μὴν κοιμηθῶ, μὲ κόπο ξανάνοιξα τὰ μάτια μου, μετρῶ τοὺς θάμνους ...τέσσερες! ὢ διάβολε! Ἀνοιγω ἐντελῶς τὰ μάτια μου, ὤ, ὤ, ὁ τέταρτο; κουνιέται. Ἀ! μασκαρᾶ! Σκοπεύω καὶ πυροβολῶ, μπούμ! Ἀκούω μιὰ σπαρακτικὴ φωνή, ἔπειτα τίποτε... πλησιάζω, ἦταν ἕνας Τοῦρκος κατάσκοπος. Τὴν ἄλλη μέρα ἤμουν λοχαγός...»

—«Τάκη πήγαινε να κοιμηθῇς.»

Ἀπ' τὸ μικρὸ του κρεββατάκι ὁ Τάκης κοιτάζει τὰ ἔπιπλα· ὅλα τοῦ φαίνονται σαν Τοῦρκοι, τὸ ντουλάπι τρίζει, τὰ κρεμασμένα ροῦχα τὸν τρομάζουν, ὅλα μοιάζουν μὲ Τούρκους κατασκόπους. «—Θεούλη μου, λυπήσου με; τραβᾷ τὰ σεντόνια ὥς τὸ κεφάλι, τρέμει, γυρίζει ἀπ' τ' ἄλλο μέρος καὶ σὲ λίγη ὥρα...ἀποκοιμιέται.

(Παράφρασις)

ΙΟΥΔΗΘ

Η ΡΙΝΑ ΜΟΥ

Πέρσι τὸ καλοκαῖρι, εἶχα μιὰ καρδερίνα, ποὺ τὴν ἔλεγα Ρίνα. Τὴν ἀγαποῦσα πολύ, ἤμαστε φίλοι γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ μας, καὶ τραγουδοῦσε ὡραῖα. Μιὰ μέρα ἀρρώστησε, καὶ τὴν φέραμε στὸν γιατρο κι' ἔγινε καλὰ καὶ ἤμουνα εὐχαριστημένος. Μὰ ἕνα πρωΐ, ποὺ ξύπνησα, ἦρθε μέσα ὁ μπαμπάς καὶ μοῦ εἶπε: «Ἡ Ρίνα σου πέταξε». Λυπήθηκα πάρα πολύ ἀλλα γι' αὐτὴν ἴσως ἤτανε τὸ καλύτερο νὰ φύγῃ.

ΠΕΤΑΧΤΟ ΝΑΥΤΑΚΙ
(8 χρονῶν)

ΤΑ ΔΥΟ ΣΥΚΑ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου τῶν Παρισίων ἔδωσε μίαν ἡμέραν εἰς ἕνα ἠλίθιον ὑπηρέτην του δύο σπάνια σῦκα, νὰ τὰ δώσῃ εἰς κάποιον φίλον του. Ὁ ὑπηρέτης στὸ δρόμο ἔφαγε τὸ ἕνα σῦκο. Ὁ φίλος τοῦ διευθυντοῦ, ποὺ ἐγνώριζε ὅτι θὰ τοῦ ἔστελναν δύο σῦκα, τοῦ λέγει:

—Μά, καϋμένε, πῶς τὸ φαγες τὸ ἄλλο;

—Νά, ἔτσι! ἀπαντᾷ ὁ ὑπηρέτης καὶ ἔρριξε στὸ στόμα του τὸ ἄλλο σῦκο καὶ τὸ ἔφαγε!

(Παράφρασις)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας:

Ὁ καθηγητής:—Αὔριο θὰ μᾶς πῆτε περὶ Αὐγούστου.

Κι' ὁ Νίκος, ποὺ δὲν ξέρει τί του γίνεται:—Καὶ τοὺς ἄλλους Μῆνες, κύριε καθηγητά, δεν τοὺς διαβάσουμε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρ. τῆς Κιουτάχειας

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

1.—Ζητεῖται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴ συνήθη γλῶσσαν τῶν διηγημάτων τῆς «Διαπλάσεως» τὸ κατωτέρω γαλλικὸν κείμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀρχὴ ἑνὸς παιδικοῦ βιβλίου ἐπιγραφομένου «Τὸ μυθιστόρημα τῆς Ἀλεποῦς»:

LA NAISSANCE DE RENARD

QUAND Dieu eut chassé Adam et Eve du Paradis Terrestre, il les prit en pitié et leur donna une baguette qui était fée.

«Toutes les fois, leur dit-il, que vous serez dans un grand besoin, frappez la mer avec cette baguette, et vous aurez ce que vous méritez d' avoir.»

Adam mourait de faim et grelottait de froid; il se rendit donc sur le rivage de la mer, et trempa dans l' eau le bout de sa baguette Aussitôt il vit apparaitre une brebis qui le nourrit de son lait et le réchauffa de sa toison.

«A mon tour!» cria la Femme; et, persuadée qu' elle ferait beaucoup mieux que son mari, elle lui arracha la baguette et en donna un grand coup sur les vagues.

Il en sortit un loup, qui sauta à la gorge de la brebis et l' emporta tout courant vers la forêt.

C' en était fait de la pauvre bête, si Adam n' avait ramassé la baguette et, de nouveau, frappé la mer. Cette fois il en fit sortir un chien, pui eut tôt fait de rattraper le loup et de rapporter la brebis à ses maitres.

C' est ainsi, racontent nos bons aïeux, que furent créés tout les animaux d' ici-bas.

Chaque fois que la Femme se servait de la baguette, elle donnait naissance aux bêtes sauvages et malfaisantes, comme le Tigre, le Singe ou le Serpent et l' Homme devait fort s' employer à réparer le dommage en maittant au monde les animaux domestiques, tels que le Cheval, la Vache ou le Coq.

En voyant tout le mal qu' elle avait causé Eve eutra dans une violente colère; de dépit, elle brisa la baguette et en jeta les morceaux à la mer.

Et voici qu' il en sortit une bête à la robe fauve, au museau pointu et aux petits yeux vifs, qui gentiment fit la révérence à nos premiers parents et dit:

«Noble sire et grasieuse dame, je suis maître Renard. Si vous avez des poules à garder, faites appel à mes services: vous n' aurez pas lieu de vous en plaindre.»

Vous allez voir, mes chers enfants, comment maître Renard entendait servir son prochain.

2.—Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶναι πιστή, ἀλλὰ χωρὶς γαλλισμούς. Κάθε φράσις πρέπει νἀποδίδεται ὅπως θὰ ἔλεγε τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἕνας δικός μας διηγηματογράφος. Ἕνα παράδειγμα: τὴν φράσιν «il les prit en pitié», δὲν θὰ τὴν πῆτε κατὰ λέξιν «τοὺς ἦρε σὲ οἶκτο (ἢ «σὲ λύπη»,) ἀλλὰ ἑλληνικώτερα «τοὺς λυπήθηκε» ἢ «τοὺς εὐσπλαχνίστηκε». Αὐτὴ εἶναι κυρίως ἡ τέχνη τοῦ μεταφραστοῦ.

3.—Ἡ μετάφρασις, καθαρογραμμένη εἰς χωριστὸν χαρτί— ποὺ νὰ μὴ περιέχῃ δηλαδὴ τίποτε ἄλλο, πρέπει νὰ ἐπιγράφεται: «Διὰ τὸν Μ. Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ». Κι' ἀπὸ κάτω τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου, τὸ ψευδώνυμόν του, ἂν ἔχῃ, καὶ τὴν ἡλικίαν του.

4.—Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διαιρεθοῦν εἰς δύο Τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των· Ἡ Μεγάλη θὰ περιλάβῃ τοὺς ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω (καθὼς καὶ ἐκείνους ποὺ θὰ παραλείψουν τυχὸν νὰ σημειώσουν ἡλικίαν·) ἡ δὲ Μικρὰ τοὺς ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω. Οἱ τῆς Μεγάλης Τάξεως θὰ κριθοῦν αὐστηρότερα. Θὰ ζητηθοῦν δηλαδὴ ἀπὸ τὸς μεταφράσεις των περισσότερα φιλολογικὰ προσόντα· ἐνῷ εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει μόνον ἡ ὁπωσδήποτε ὀρθὴ ἀπόδοσις τοῦ γαλλικοῦ Βραβεῖα ὅμως θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ἴδια εἰς ἑκάστην Τάξιν (τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τοῦ Ὁδηγοῦ, Κεφάλαιον ΣΤ' § 3, 4,) θὰ δημοσιευθοῦν δὲ καὶ αἱ καλύτεραι μεταφράσεις ἐφ' ὅσον εἶναι δημοσιεύσιμοι.

5.—Δωρεὰν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1922. Ἐπὶ πληρωμῇ 50 λεπτῶν οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τὰ ἀδέλφια των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ δραχμῆς οἱ ἀγορασταί.

6.—Μεταφράσεις, κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους εἶναι δεκταὶ μέχρι τέλους Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

παρακαλοῦνται, μὴ ὑπάρχοντος πλέον εἰσπράκτορος, νἀνανεώνουν ἅμα τῇ λήξει τὴν ἐγγραφήν των, ἀποστέλλοντες τὸ ἀντίτιμον ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ κομιστοῦ εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4 Ἀπριλίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Διασκεδαστικώτατη πέρασα καὶ φέτος Πρωταπριλιὰ μὲ τὰ ἔξυπνα ψεμματάκια ποὺ προσπάθησαν νὰ μοῦ κολλήσουν οἱ φίλοι μου δυὸ μάλιστα, ἡ *Ρίτα* καὶ τὸ *Καλαματιανὸ Λουλούδι*, ἐγέλασαν μιὰ χαρά. τὴν κυρὰ Μάρθα. Ἡ πρώτη τηλεγράφησε ἀπὸ τὴν Ἰταλία πῶς ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν μαρκήσιο Protaprilia. Κι' ἀμέσως ἡ κυρὰ-Μάρθα ἑτοίμασε συγχαρητήριο τηλεγράφημα. Τὸ δεύτερο ἔγραψε πὼς ἔρχεται τὸ Πάσχα μὲ ἀεροπλάνο νὰ φάῃ μαζί μας Κι' ἀμέσως ἡ κυρὰ-Μάρθα πρόσθεσε δυὸ πιάτα στὸ τραπέζι, ἕνα γιὰ τὸ *Καλαματιανὸ Λουλούδι* κι' ἕνα γιὰ τὸ θεῖο του τὸν ἀεροπόρο· Καὶ κάναμε γέλια, γέλια.. Οὔτε θύμωσε καθόλου ἡ κυρὰ-Μάρθα ποὺ τὴν ἔπαθε. «Πρωταπριλιὰ ἦταν; εἶπε. Μπᾶ, δὲν τὸ θυμήθηκα...Καὶ τοῦ χρόνου!»

Ὁ φίλος μας *Σ. Ι. Μακρυμίχαλος*, (Στέφανος τὸ ὄνομά του, Σ κι' ὄχι Ε, ὅπως κατὰ λάθος τὸ ἔβαλε στὴν Ἐπιστολή του ὁ κ. Φαίδων,) ἐπιμένει ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τοὐλάχιστο, πρέπει νὰ λέμε σωστὰ τὴ *φιλοτέλεια* καὶ ὄχι κατὰ τὸ Γαλλικὸ *φιλατέλεια* οὔτε *φιλατελία* Γιατί, λέει, κι' ἄλλες λέξεις ἑλληνικὲς οἱ ξένοι τὶς λένε λανθασμένες, ἀλλὰ ἐμεῖς τὶς διορθώνουμε Π. χ. οἱ Γάλλοι λένε Numismatique, ἐμεῖς ὅμως Νομισματικὴ ἢ Νομισματολογία Νομίζω ὅτι τὸ πτωχό μας *Κλέφτικο Βόλι* ἔχει ἐντελῶς δίκιο.

Τὸ *Θαλασσοπούλι* συμφωνεῖ μαζί μου πὼς ἡ «Διονυσία» εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸ «Παιδὶ τῆς Μ Μάσκας» μὲ παρακαλεῖ δὲ νὰ πῶ στὴν *Τιτάνια* ὅτι «δὲν εἶναι καμωμένη γιὰ νὰ ράβῃ, δὲν ἔχει καθόλου ὑπομονὴ καὶ κάθε φορὰ ποὺ κατὰ διαταγὴ τῆς μαμᾶς της ράβει τίποτα, συλλογίζεται: πόσα πράγματα μποροῦσε νὰ μάθῃ τὶς ὧρες ποὺ ἔχασε ράβοντας». Μπορεῖ. Ἀλλὰ τί θὰ γινόταν, ἂν τὤλεγαν αὐτὸ ὅλα τὰ κορίτσια;

Πολὺ ὤμορφα πράγματα μοῦ γράφει ἡ *Ἱέρεια τοῦ Πόνου* γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο τῶν Συρακουσῶν Μοῦ στέλνει ἀπὸ κεῖ κι' ἕνα βιβλιαράκι Ἰταλικό, ποὺ μιλεῖ γιὰ τὶς παραστάσεις τῶν ἀρχαίων δραμάτων ποὺ γίνονται κεῖ πέρα. Καὶ τὸ βιβλιαράκι καὶ τὸ γράμμα τὰ ἔδωσα στὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ ἴσως θὰ γράψῃ καμμιὰ Ἐπιστολή.

Μ' ἐχαροποίησε παρὰ πολὺ τ' ὡραῖο γράμμα τοῦ *Βασιλέως Ἀθάμαντος*, ποὺ μὲ βεβαιώνει πὼς τοῦ ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωση τὰ λόγια μου καὶ πὼς ἀποφάσισε νὰ πολεμήσῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμη τὴν ἀπαισιοδοξία του, γιὰ νὰ εἶναι στὸ ἑξῆς αἰσιόδοξος καὶ χαρούμενος. Κι' εἶμαι βέβαια πὼς θὰ τὸ κατορθώσῃ, γιατὶ ἡ θέληση εἶναι τὸ πᾶν.

Καὶ βέβαια, *Γαλαζοσίματη*, πρέπει νὰ στεῖλῃς κανέκ κάτι τι, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅλη τὴν ἀξία του..Χαίρω ποὺ στὸ σχολεῖο σου γνωρίστηκες μὲ τὴν *Πικροδάφνη*, ποὺ σὲ παρηγορεῖ ὅταν εἶσαι λυπημένη Γράφε μου λοιπὸν κάθε δεκαπέντε μέρες «ποὺ σοῦ ἀνοίγουν τὸ κουτί σου»...

Πουλὶ τῆς Καταιγίδος, μὲ πολλή του χαρὰ ὁ κ. Φαίδων διάβασε τὸ γράμμα σου καὶ σοῦ ἀπαντᾷ τὰ ἑξῆς: Ἡ σημερινὴ εὐρύτης τῶν Ἐπιστημῶν εἶναι βέβαια ἕνας λόγος ποὺ δὲν βλέπουμε πολλοὺς νὰ παίρνουν δυὸ καὶ τρία διπλώματα, ὅπως τὸν παλιὸ καιρό Ἀλλὰ ὁ κυριώτερος λόγος εἶναι ὅτι ἔλειψε ἡ πρωτινὴ μεγάλη φιλομάθεια καὶ πολὺ λιγώτεροι σήμερα σπουδάζουν Ἐπιστῆμες γιὰ νὰ τὶς μάθουν ἀληθινά Κι' αὐτὸ κυριολεκτεῖ σ' ἐκείνη τὴν Ἐπιστολή.

Φαληρικὴ Αὔρα, χαίρω ποὺ ἔγεινες καλὰ ἀπὸ τὴ γρίππη καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ μεγάλο κι' ὡραιότατο αὐτὸ γράμμα Ὅσο γιὰ τὸ βιβλίο ποὺ μὲ ρωτᾶς, οὔτε τοῦ ἴδιου οὔτε ἄλλου συγγραφέως ξέρω ἄλλο ἔτσι ὡραῖο. Μόνο τὰ παιδικὰ ποιήματα τοῦ Βιζυηνοῦ, τὰ κατασπαρμένα στοὺς παλιούς μου τόμους, θὰ μποροῦσαν νἀποτελέσουν ἕνα ἐφάμιλλο. Ἀλλ' αὐτά, δυστυχῶς, δὲν βγῆκαν ὥς τώρα σὲ βιβλίο.

Καὶ τὸ σημερινό σου γράμμα, *Χλόη*, εἶν' ἐπίσης ὡραῖο ἀλλὰ πιὸ τυχερό γιατὶ τὸ ἔπιασα στὰ χέρια μου πρὶν ἐξαντληθῇ ὁ χῶρος τῆς Ἀλληλογραφίας. Θὰ πῶ λοιπὸν καὶ στὸ *Φούριο* ὅτι σ' ἀρέσουν πολὺ τὰ ποιήματά του, καὶ στὸ *Θαλασσοπούλι* ὅτι καὶ σὺ δὲν παραγαπᾷς τὸ νοικοκυριό, «γιατὶ ἔτσι καταντήσατε σήμερα οἱ γυναῖκες, ἐκτὸς ἐξαιρέσεων»..

Χαίρω πολύ, *Ἀτράνταχτη*, ποὺ δὲν εἶσαι πιὰ ἡ «τεμπελοῦλα ποὺ ἦσουν πέρσυ» καὶ θὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνά. Γέλασα μὲ τὴ συμμαθήτριά σου ποὺ στενοχωρήθηκε τόσο. πιστεύοντας ὅτι θὰ μαλλώσῃ μὲ τὸν καθηγητή της. ἐπειδὴ τοῦ ἔλωσε τὸ μολύβι στὰ χέρια. Τί προλήψεις ποὺ ἔχουν καὶ μερικὰ κορίτσια!

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Καλαματιανὸ Λουλούδι, Νωπὴ Δάφνη, Ζήσης Βρανός, Ἑλληνικὸν Αἴσθημα, Ἀλατσατιανὸ Τριαντάφυλλο, Ζακυνθινός, Ἀστροπελέκι, Λαρισσαϊκὸ Ἀγκαθάκι, Φέρελπις, Ἔννυ Πόστεν, Ἀφρισμένο Κῦμα, Ἄσπρο Συννεφάκι, Διδυμαία, Νέδων, Κνώσσιος, Ματωμένο Δαφνόκλαδο, Μελαψὸ Σκαλιωτάκι* καὶ *Μαυροῦκα*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια

Ἄφθονον ξεσπάθωμα εἶχα καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους καὶ φίλας: *Δεινόσαυρον, Ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους, Σοφίαν Δὰ Μολὶν* (ποὺ τὴν ἐβοήθησε καὶ ἡ παλιά μου φίλη *Ὀνειροπόλος Ψυχή*), *Τριπιπί, Γοργόφτερον Ἐλευθερωτήν, Υἱὸν τῆς Νυκτός, Ἴωνα* (ποὺ αὐτός, ναί, ἔγεινεν αἰτία νὰ φθάσῃ τὸ φύλλον μου καὶ εἰς τὴν μακρινὴν αὐτὴν γωνίαν τῆς μυροβόλου Ἰωνίας,) *Σύλλογον «Τιμημένην Κρήτη», Πιθαράκην, Ἀδιάκριτον* καὶ *Ταγγό*. Τοὺς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, καθὼς καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ συνοδεύουν τὸ ξεσπάθωμά των.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Τὸ Μοναστήρι». «Ὁ Πόνος μου» κτλ. «Τὰ δύο σῦκα» κτλ. —«Πότε πίνει κανεὶς μέλι» κτλ.— «Βραδυνὲς πνοοῦλες» κτλ.— «Ἀνεμόπουλος» κτλ.—«Ζωγραφιά» κτλ. —«Στοὺς ἀθανάτους νεκρούς» κτλ. —«Ἱστορία ἑνὸς ψιττακοῦ».—«Ἥσυχη βραδιά». «Σπασμένα Κρύσταλλα» κτλ.—«Τὸ πουλί».—«Ἠθικῶς ἔνοχος».—«Στὴ Λιβαδιά» κτλ.— «Ἐκδρομή» «Ρεμβασμοί».— «Θὰ παλαίψω» κτλ.—«Μία καταιγίς».— «Ἀνέκδοτον».—«Ἔκλειψη» κτλ.— «Ἕν ἀπόγευμα ἐν μέσῳ φίλων».— «Σκέψεις».—«Ρεμβασμοί».— «Γυρίζω» —«Ἡ Πηγή» κτλ.—«Ἱλαροτραγῳδία».—«Ὁ πασσατεμπᾶς».— «Στὴ θάλασσα».—«Στὸν φίλον μου». —«Ἄκακα πειράγματα» κτλ.—«Ἀπρόοπτη Ἀπάντησις».—«Καλὸς κακός». Τὸ δάκρυ τῆς ἐλιᾶς».—«Δάκρυα» —«Οἱ καμπάνες». - «Κυριακὴ πρωΐ».—«Ὁ χωρικὸς καὶ τὸ πονTίκι».—Ἀπὸ τὰ Φχιδρά.—Παιδικὸν Πνεῦμα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος, ἐλλείψει χώρου, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: Διαβολεμένος Τεγεάτης, α. (Σύλλ. Μορηᾶς). Ἴων ἀ (ΔΒ). Μελησιγενής. α. (ΛΣ). Θεατὴς Ἀθέατος, α. (ΣΚ). Αὐρήλιος. κ. (ΑΤ). Κανάνιας, α. Μέμνων, ἀ. (ΔΚ). Μάγο Βιολί, κ. (ΖΚ) Φελάχα. κ. (ΦΦ). Πουλουδάκι, κ. (ΑΔ). Πανελλήνιος Πόθος. α. (ΓΤ). Μικρὰ Γόησσα, κ. (ΟΛ). Στέφος Ροδάνθης, ἀ. (ΓΜ). Ἔνδοξος Σύμη, α. (ΑΑ). Ρεναῖος, ἀ. (ΡΠ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 75. Διὰ τὰς περιπλέον 20 λεπτὰ ἡ λέξη.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ Μάγο Βιολὶ μὲ Πλανόδιον, Ἀνεμώνην Θαλασσοπούλι'—τὸ Διαβολόπαιδο μὲ Πανταχοῦ Παρόντα, Δροσᾶτο Γλυκοχάραμα, Ξανθὸν Βιολιστὴν'—ὁ Κνώσσιος μὲ Ἀρχὴν τῆς Φυλῆς, Ἱππότ. τ. Σελήνης, Χρυσομαλ. τ. Σφακιῶν, Φούριον, Ἰδεολάτριν, Θαλασσοπούλι, Σὼρ. Λεζινέδ, Ρίταν'—ἡ Μαυροῦκα μὲ Διαβολάκι τ. Ἡλιουπόλ. Φιλύραν Αμυδρὰν Λάμψιν, Ξανθὸ Πουλάκι, Σφαιροτρυπ Κυανόλευκον, Πλανόδιον, Ρεμβασμὸν Ψυχῆς.—ἡ Μελαχροινὴ Σαμιωτοπούλα μὲ Μεγάλην Ἑλλάδα, Μαγευτ. Βόσπορον, Μάγον Λυτρωτήν, Κῶτσον'—ὁ Φιλέρημος μὲ Μέγαν Κρῆταν, Σώρα Λεζινέδ, Χλόην, Τιμημένο Τουφέκι, Μάγον Λυτρωτὴν, Δοξασμ. Κρητικόπουλο, Βρυσιναῖον, Ἰνές, Κατεργάρην, Δάφνην, Ζουμποῦλι, Ἠλέκτραν. —ἡ Πούλια μὲ Πεταλωτ. τ. Ψύλλων, Ἄγκυραν' —ἡ Κατεργαροῦλα μὲ Ἀμερικανίδα, Ἄσπρο Συννεφάκι, Σκιάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀλλιὲ (γράφε μου ὅσο συχνὰ θέλῃς καὶ μὴ σὲ μέλῃ') Κε-

ραυνοβόλον Βλέμμα (γιατί ν' ἀποκλεισθοῦν τὰ Κρυπτογραφικά;) *Λουκᾶν Τσ.* (νὰ μοῦ στεί ης καὶ περισσότερα· ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται χωρ'ς ψευδώνυμο·) *Μαρίαν Χατζηπέτρου* (αἱ Πνευμ. Ἀσκήσεις εἶναι διὰ τὸν Διαγωνισμόν; τότε σὲ παραπέμπω εἰς τὴν προκήρυξη τοῦ προηγουμένου φύλλου, νὰ ἰδῆς τοὺς ὅρουςκαὶ νὰ τὶς ξαναστείλῃς·) *Δορυλαίαν*(ἐγὼδὲν βρίσκω πολὺ κακὸν αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα· ἂν σὲ κάνῃ ὅμως δυστυχισμένη, προσπάθησε νὰ τὸν συγκεράσῃς· χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) *Κουνέλην* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴνἀφιγνατστη ἀγάπη·ἔτσι ντέ, γράφε μου καὶ καμμιὰ φορά·) *Καβοὺρ* (τὸ ἴδιο εἶναι ἀφοῦ κι' αἱ δύο λέξεις ἀρχίζουν ἀπὸ ὠμεγα·) *Γαλανὴ Σταυροφόρα* (εὐχαρίστως πληροφορῶ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι καθαρῶς ἀθλητικὸν περιοδικὸν εἶναι ἡ «Νίκη» τοῦ κ. Φέτση·) *Φλόγα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πολὺ ὡραῖο τὸ καταστατικὸ τοῦ Συλλόγου σας·) *Γλυκὸ Νερὸ* (γιὰ νὰ σοῦ ἀνήκῃ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, πρέπει νὰ φροντίσῃς νὰ σοῦ ἐγκριθῇ·) *Θεατὴν Ἀθέατον* (ὄχι, εἰς τὴν κάθαρεύουσαν δὲν εἶναι δεκτὰ· ἀρκοῦν αἱ ἐκθέσεις ποὺ γράφετε στὸ σχολεῖο, αἱ ἐξηγήσεις κτλ.) *Βρυσιναῖον* (σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔγραψες μόλις μπόρεσες νὰ σηκώσῃς κεφάλι ἀπὸ τὴ γρίππη καὶ σοῦ εὔχομαι γρήγορο δυνάμωμα·) *Τρελλὴν Μοῦσαν* (ματαιοπονεῖς· εἶναι παλαιὰ πράγματα καὶ μεῖς ζητοῦμε νέα·) *Π. Κουτελ.* (καὶ σὰν τὸ βρῆκες; τί, κανένα αἴνιγμα ἤταν;) *Ἀγκυραν* (δημοσιευμένο·) *Νέον Πολίτην* (καὶ ὅμως, στὸν καιρόμας, ὅλα παρεξηγοῦνται· λοιπὸν ἂς λείπουν·) *Βυζάντιον* (καὶ τοῦ Λυμπ. τὰ φύλλα τὰ ἔστειλα μὲ τῶν ἄλλων· μπορεῖ νὰ τὰ λάβῃ ἀργότερα· ὡραῖο τὸ γράμμα σου.) *Περικλῆν Δαμ.* (αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρᾶ-Κρᾶ» εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1911· ὁ «Δὸν Κιχώτης» στὸν τόμο τοῦ 1912· ἕκαστος ταχυδρομικῶς δρ. 23.50·) *Ἠπειρωτικὸν Ἀγῶνα* (βάζω τόσους ἀριθμούς, ὅσα εἶναι τὰ ζητούμενα· τρία λογοπαίγνια ;τρεῖς ἀριθμούς· πέντε λέξεις στὰ Μαγικὰ Γράμματα ; πέντε ἀριθμοὺς καὶ καθεξῆς·) *Ἀμιδρὰν Λάμψιν* (μὲ γειὰ στὸ καινουργιο σπίτι· ναί, μπορεῖς.) *Χαραλ. Παπαθεοδ.* (ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶναι εἰς τοὺς τόμους τοῦ 1917, 1918 καὶ 1919·) *Ἱππολυτον* (ὄχι, δὲν χρειάζεται ἔγκρισις τοῦ Πρωτοδικείου· οὔτε δίδεται εἰς Συλλόγους ἀνηλίκων·) *Σανσέλωρ* (εὐχαριστῶ πολὺ ὄχι·) *Νικόλαον Τσόκαν* (μπορεῖς· διὰ τὰ βραβεῖα ἰδὲς τὸν Ὁδηγόν·) *Κυματώδη Εὔριπον* (εὐχαρίστως· ἀλλὰ ποῦ νὰ θυμοῦμαι τὰ ὀνόματα; πρέπει νὰ μοῦ τὸ θυμίζουν οἱ ἴδιοι, ὅταν ἀνανεώνουν ἀπ' εὐθείας, ὅτι τοὺς ἐνέγράψες σύ·) *Γεώργ. Π. Ροδ.* (πάλι καλά! ὄχι, δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη.) *Μέμνονα* (ἀντὶ Μέμμων σοῦ ἐνεκρίθη Μέμνων· ἔστειλα·) *Ἀγοροκόριτσο* (ἔστειλα· μὰ καὶ τὴν Κυριακὴ ἀνοιχτὸ μένει τὸ γραφεῖο μου· ἄν εἶναι, θὰ σὲ ἰδῶ ἀργότερα·) *Πληγωμένον Τσολιᾶν*(Γανιάρης λέγεται· κι' ἔχει ἀπ' ὅλα·) *Α. Καχριμάνην* (δὲν ἔχω τέτοιον κατάλογον·) *Ἀλογόμυγαν* (οὔτε ἑλληνικὰς δὲν ἐπιτρέπεται, παρὰ μόνον κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 201 Διαγωνισμοῦ) *Ὄνειρο τῆς Κύπρου, Ἀνθρωπόμορφον Γορίλλαν, Γιάννην Καραθανάσην, Κάτωνα, Δοξασμένον Τσολιᾶν, Γόρδιον Δεσμὸν* κτλ κτλ.

Σμυρνιωτάκι, Ἰνές, Ἀμερικανίδα, Κοσμομήτορα Ἑλλάδα, Ἠπειρωτικὸν Ἀγῶνα, Φελλάχαν, Πλοίαρχον Νέμον Στέφον Ροδάνθην, Ἔνδοξον Σύμην, Αἴσωπον, Ἀφοόκριτο (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ἀπριλίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 200οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ἰουνίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

265. *Δεξίγριφος.*

Τὸ πρῶτο μου μιὰ πρόθεσις
Συχνότατη σέ...γρίφους·
Ἀντωνυμία τἄλλο μου
Ἀρχαίου καὶ νέους ὕφους.
Τὸ τρίτο μου στ' ἀλφάβητο
Θὰ τῶδῃς πρῶτο-πρῶτο,
Καὶ τ' ὅλο μου θεὰ σεμνή
Ποὺ δὲν ἔκανε κρότο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματ. Κυανολεύκου

266. *Συλλαβόγριφος.*

Τὸ πρῶτο μου εἶν' ἀρνητικό,
Τὸ δεύτερο φωτίζει·
Καὶ βασιλέα μυθικὸ
Τ' ὅλο μου σημαίνει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

267. *Διπλοῦς Μεταγραμματισμός*

Ρῶ σὲ Κάπα μετατρέπω
Καὶ μὲ ἀπορία βλέπω
Μέλους τρύπα νὰ πλατύνῃ
Καὶ ποτήρι νὰ πογίνῃ!
Τὸ ποτήρι τοῦτο παίρνω,
τοῦ ἀλλάζω τὸ μεσαῖο
Καὶ τὸ κάνω, εὐθὺς νὰ βγάζῃ
Ἦχο δυνατὸ κι' ὡραῖο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεσημβρ. Ἀστέρος

268. *Ἀναγραμματισμός.*

Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφήσῃς,
Εἶμαι πλοῖον ἐλαφρό·
Ἕνα γράμμ' ἂν διπλασιάσῃς
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Πρόσεξε μὴν πέσῃς μέσα
Καὶ κτυπήσῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρουροῦ τοῦ Δικαίου

269. *Τρίγωνον.*

* * * * * * =Ἀντωνυμικόν.
* * * * * =Ἀντωνυμικόν.
* * * * =Ἀντωνυμικόν.
* * * =Ἀντωνυμία.
* * =Ἀντωνυμία.
* =Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λεοντόκ. Κυπριόπουλο

270. *Ἐπιγραφή.*

ΑΛΑΔΑ
ΟΟΙΕΛ
ΠΛΙΓΑ
ΕΥΟΚΑ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καρυοφύλι τοῦ 21

271 275. *Μαγικὸν Γράμμα.*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Τῆνος, δοκός, μηρός, ἐνεύς, οἶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Μεταξᾶ

276. *Διπλῆ Ἀκροστιχίς.*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Μοῦσχν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα πτηνόν.

1, Μοῖρα, 2, Ποταμός, 3, Θεός ἀρχαῖος· 4, Μήν· 5, Σύνδεσμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Ἰωνίας

277. *Φωνηεντόλιπον.*

μξ-τν-δν-λκ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θυέλλης

278. *Γρῖφος.*

α α α
Τ α τρ' ἤτο α Κέα α Λιλῆς α
α α α α
α α

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

279. *Métagramme.*

Avec C, j' ai une bonne voix;
Avec P, je suis un superieur,
Avec T, une machine agricole.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλπίδος τοῦ Ἔθνους

280 *Pêle-Mêle.*

Sans-aans-on-gloire-péril-triomphe-vaincre-à.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγοροκόριτσο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 50

750. Σαλαμάνδρα (σάλα, μάνδρα).—751 Ἀλέκτωρ, Ἕκτωρ.—752. Πευκη-λεύκη.—753. Ὁ πόλος, ἡ πόλις.

754. ΝΑΥΣΙΚΑ
Α Π Β Γ
ΥΠΕΡΙΩΝ
Σ Ρ Σ Ι
ΙΒΙΣΚΟΣ
Κ Ω Ο Μ
ΑΓΝΙΣΜΑ

755. Λουκάνικα (λουΛΟΥΚΑ, ΝΙΚΑκη...)—756 760 Διὰ τοῦ Μ: *μανία, Μεξικόν, νόμος, ἀμνός, ἀκμή*.—761. ΖΕΥΣ—ΑΣΙΑ (ΖΑκυνθος, ΕΣκιμῶοι, ΥΙος, ΣΑχάρα.)—772 Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.—763. *Ἐνισχύετε τὴν Διάπλασιν* (ἐν εἰς χῖ-ετ ἢ διὰ πλᾶ-σύν.)—764. Les petits ruisseaux font les grandes rivières

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 198)

Κική, *συμμαχοῦμε*; *Σῶτο*, ὅλο τὸ Φεβρουάριο δὲ μοῦγραψες μήπως εἶσαι ἄρρωστος; *Ρίτα*

(ΚΒ' — 199)

Μπερμπαντάκο, ἄντε ἀμπρός, ἄρχισε! ἔγραψα, εὐχαριστῶ. *Ρίτα*

(ΚΒ' 200)

Καρμελίτα, ἀκόμα; *Ρίτα*

(ΚΒ' 201)

ΜΑΡΩΝΙΤΗ, ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὴ ΡΙΤΑ κάνει τέτοια σκέρτσα; ἔ;

(ΚΒ' 202)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΜΑΤΟΣ»

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν «Μικρῶν Μυστικῶν».—Στείλατε μέχρι 15 Μαΐου. Ξενοφῶντι Σαρανιόπουλον, Μαντζάρου 5, Ἀθήνας.

ΒΡΑΒΕΙΑ: Α', Βιβλίον 8 δραχ. Β', 4 δραχμῶν.

Τριανταφυλλένια, Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς, Ἀμάραντε, Ἱππολυτε, τιμὴ θὰ τὸ θεωροῦσα, ἂν λαβαίνατε μέρος.

(ΚΒ' 203)

Διαπλασόπουλα, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μέσῳ Διαπλασεως καὶ κάρτ-ποστάλ ἀπ' εὐθείας. *Διαβολόπαιδ*

(ΚΒ' — 204)

Ἀλατσατιανοί, ἂν μὲ βρῆτε ἀξίζετε· εἶμαι τό: *Ἀλατσατιανὸ Τριαντάφυλλ*

(ΚΒ' — 205)

Ἱδρύθη ἐν Λευκάδι Διαπλασιακὸς Σύλλογος «ἀπφώ».—Ζητοῦντε ἀντιπρόσωπος

Διαγωνισμός.—Περιγραφὴ Ἑλληνικοῦ τοπίου· προθεσμία μηνας. Τὸ καλλίτερον βραβευθήσεται διὰ βιβλίων δρ. 10· δικαίωμα συμμετοχῆς δραχμή. Δ)σις Θ. Κ. Γουρζῆν, Λευκάδα.

(ΚΒ' — 206)

Ἰδεολάτρις, οἱ «Μενεξέδες»σου μ ἐνθουσίασαν πολὺ· δείχνουν μι πραγματικὰ ἰδεολάτριδα· ἀνταλλασσουμε Μ.Μυστικά;—*Διδι μαία*

(ΚΒ' — 207)

Ὡραία *Ρόδος*, εὐχαριστῶ· δέχομαι ἀλληλογροφίαν καὶ περιμένω ἐπιστολήν σου. *Νέδων*

(ΚΒ'. — 208)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ Ἀθηναίας, Ἀθηναίους, Νησιωτισσες καὶ Νησιῶτες. Ἀνταλλάσσετε, Ξανθὴ Βολίστρια, Μσνακριβῆ, Ρόδον τῆς Σαμπούλ, Γιούλια, Ἀγροκρίνω; Ἀνταλλασσετε, ψευδωνυμοῦχοι καὶ μὴ Κυπριοπούλες.—*Ὄνειρο τῆς Κύπρου*, Ταχυδρ. Κιβωτιον, 180, Λευκωσία Κύπρου.

(ΚΒ'. — 209)

Κυπριόπουλα, Κυπριοπούλες, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ; — Νικόλ. Θεοδοσιάδην Ρ.Ο.Β. 4 Λευκωσία.—*Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως*

(ΚΒ' — 210)

Παράρημα «Κόσμου» Πύργος, Παρατείνεται Διηγηματικὸς Διαγωνισμὸς ἐπὶ μῆνα [ΚΒ' 61]

(ΚΒ' — 211)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛ. «ΚΥΚΛΑΔΕΣ»

Ποία ἡ ἐπίδρασις τῆς προόδου τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Προθεσμία μηνιαία. Συμμετοχὴ 20λεπτος. Δοθήσονται: Βραβεῖον α δραχ. 25, δεύτερον δραχ. 12. Διεύθυνσις: Φραγκίσκον, Ρ. R. Σύρον.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος δραχ. *6*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *6,30* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ *7,20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1921) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 28 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος, τόμος ἄρραφος *δρ. 20* καὶ δεμένος δρ. *22*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετεα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ἄρραφος καὶ δρ. *1,50* ὁ δεμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *3*.—εἴτε ἄρραφος εἴτε δεμένος